

Sandra Berg

*Eerlijke
liefde*

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Eerlijke Liefde

ISBN 978-94-6204-175-2

Reeks: CUPIDO - GROOT

© 2016 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sandra Berg werd genomineerd
voor de Valentijnprijs 2015 én 2016!

HOOFDSTUK 1

Amy liep haar hut van de Peter Pan binnen, liet het hengsel van de koffer, die ze met zich had meegetrokken, los en deed haar jas uit. Daarna schopte ze haar pumps uit en ging op een van de twee bedden zitten, die tegen elkaar geschoven stonden. Ze keek slechts even door het ronde raam naar buiten, naar de zee die op haar wachtte.

Als ze geen hut met zeezicht had kunnen boeken, was ze vandaag niet vertrokken. Alleen al het woord ‘binnenhut’ benauwde haar. Gevangen op een vierkante meter, omgeven door drukkende wanden, afgesloten van de buitenwereld. Een soort Alcatraz op het water.

Ongeacht of de deur open kon of niet.

Niet dat het werkelijk anders was met een kamer als deze... Front de Lyx. Een kamer met twee bedden, douche en toilet en een minibar die ze niet zou gebruiken. Uitzicht op zee, uiteraard. Via een raam dat niet open kon.

Maar de ruimte en dat raam gaf in ieder geval de illusie van dat kleine stukje vrijheid dat ze nodig had. Voor één nacht zou ze het redden.

Ze streek haar lange rode haren aan een kant achter haar oor en raakte daarbij – met opzet – één van de oorbellen aan, die ze net voor de reis had gekocht. Hoe had ze de oorbellen kunnen laten liggen?

Miniatuur dromenvangers in goud, een klein aquamarijnsteentje gevangen in het net.

Natuurlijk had ze die gekocht.

Ze liet haar vingers over de gouden schakelarmband met ingelegde aquamarijnsteentjes glijden, voordat ze het langwerpige hangertje aan het gouden kettinkje omvatte. Ze voelde de dunne, gouden gekrulde lijntjes en de gladde aquamarijnsteen die ze gevangen hielden en sloot haar ogen. Ze sprak zacht, toen ze haar mond opendeed. Bijna onhoorbaar.

“Je zou de oorbellen leuk hebben gevonden, mam.” Ze voelde haar keel dichtslibben. Ze had al lang geaccepteerd dat het iedere keer gebeurde als ze met haar moeder praatte. En dat het de rest van haar leven zou gebeuren. Het was één van die dingen, waaraan ze gewend was geraakt. Iets dat ze had geaccepteerd als een deel van haar leven.

“Echte dromenvangers.” Haar mond krulde in een ietwat scheve lach. “Al zou jij waarschijnlijk van

die goedkope, veel te grote, dingen hebben gekocht met nep-veertjes. Niet dat je veel keuze had... dat niet. Maar ze zouden je hebben gestaan. Al had ik je deze willen geven, mam. Ik zou er alles voor over hebben als ik je deze kon geven.” Ze slikte het brok weg. Haar wijsvinger streelde de steen. Heel even voelde ze dat haar moeder naast haar zat. Amy opende haar ogen niet, maar wist precies hoe haar moeder eruitzag, zoals ze daar op het bed zat met die wilde bos rode krullen tot op haar schouders en die veel te grote donkergrijze trui, die half over haar rechterschouder hing en haar jeugdig en sexy maakte, ondanks het feit dat ze de veertig al was gepasseerd.

De trui die veel te veel plaats in beslag nam in Amy's bescheiden koffer die ze nu bij zich had. De trui die zij waarschijnlijk niet eens zou dragen.

Amy wist dat haar moeder verdween als ze haar ogen opende. Ze wist dat haar moeder hoe dan ook verdween, maar ze wilde dat moment zo lang mogelijk uitstellen.

Ze strekte haar rug en haalde diep adem, keerde diep in zichzelf, voelde de lichte verplaatsing in de lucht, rook haar moeders bloemige parfum en hoorde haar ademhaling.

Een moment dat eindeloos had moeten duren.
Een moment dat veel te snel oploste, als mist op een zonnige ochtend. Ze opende haar ogen, slikte de bitterheid in en haalde opnieuw diep adem.
Ze opende haar handtas en haalde haar portemonnee eruit. Ze klapte hem open en keek naar de man op de foto die haar door het doorzichtige plastic venster aankeek.

Kjell Svensson. Ervan overtuigd dat de tweeënzestig jaren die hij telde niet zichtbaar waren in zijn gezicht. Misschien was dat inderdaad niet zo. Wat wist zij?

Ze geloofde niet in schema's die bepaalden hoe iemand eruitzag op een bepaalde leeftijd. Iedereen was anders. Ieder had zijn eigen kader. Het deed er niet toe.

Hij keek haar aan. Met zijn smalle lippen nagevoeg gesloten, maar de mondhoeken naar boven gekruld, lachte hij haar toe.

Zijn ogen waren die van een vriendelijke man. Misschien was zijn hele gezicht dat van een vriendelijke man. Hoe vaak had hij dat gebruikt om zijn zin door te drijven?

Hij was niet lelijk, Kjell Svensson. Hij was een man als ieder ander, maar ook weer niet. Zakenman.

Vroegtijdig pensioen. Verliefd op haar. Dankzij het feit dat zij slechts drieëndertig jaar oud was? Of ondanks dat feit?

Ze wist dat hij op haar wachtte. Dat hij nauwelijks zou slapen, gedurende de uren die hij nog met geduld moest doorbrengen. Ze wist dat hij naar haar verlangde. Naar haar hand. Naar haar lijf... Zeer zeker ook haar lijf.

Ze glimlachte opnieuw een beetje, klapte haar portemonnee dicht, deed hem in de handtas, stond op, streek het eenvoudige, maar perfect passende donkerblauwe jurkje glad en liep naar de kleine badkamer van haar hut.

Ze keek in de spiegel naar haar evenbeeld. Naar haar volwassen gezicht met klassieke trekken, de perfect gevormde lippen, de grote rustige ogen en de lichte blos op haar wangen. Drieëndertig en ze vermoedde dat het zichtbaar was.

Prima.

Ze streefde er niet naar om eruit te zien als een vrouw die zich vastklampte aan haar jeugd. Ze was wie ze was en iedere trek in haar gezicht was een deel van haar leven. Van wie ze was. Jeugd was sterk overschat.

De make-up was bescheiden en correct. Het was

zoals het moest zijn. Niets aan toe te voegen. Ze liep het slaapgedeelte van de hut weer binnen. Het benauwde gevoel dat haar overviel, leek haar vanuit het niets te bespringen. Ze voelde hoe haar lichaam verstarde en de transpiratie door de poriën naar buiten perste. De ruimte van de hut deed er niet toe. Net zo min als het raam met het uitzicht op de eindeloze zee. Het bleef een cel op een schip zonder werkelijke verbinding met de buitenwereld. Een ruimte met een raam dat niet open kon. Een illusie van vrijheid.

Ze stak haar voeten haastig weer in de pumps, pakte haar handtas van het bed op en liep de hut uit, door de lange smalle gang naar de hal met de plattegrond van de Peter Pan, en dwong zichzelf tot rust toen ze de tekening van het schip bekeek. Winkel, toiletten, speelplaats, restaurant, een panoramabar... de weg was duidelijk. Alles wat ze hoefde te doen, was erheen te lopen, daar te zitten, iets te drinken en te wachten totdat ze klaar was voor een nacht in de beslotenheid van haar hut. Als het zover tenminste kwam.

Vrachtwagenchauffeurs, toeristen in slobberkleding, arrogante figuren in snob-uitrusting en gezinnen met luidruchtige kinderen zochten hun

weg op de boot.

Ze negeerde iedereen terwijl ze met opgeheven kin over de strepen en de vlekkerige vloerbekleding van dek 7 liep. Langs de kleine vierkante verlichte etalage-raampjes met uitgestalde waren, de panelen met erop geschilderde sprookjesfiguren – waaronder uiteraard Peter Pan – het vertrek met de gokautomaten en spelcomputers, de kleurige kinderspeelkamer met zijn ballenbad en het beeld van de half geletterde dame op haar voetstuk tussen de twee bruisende pilaren... naar de panoramabar met zijn grote ramen, zeegroene stoelen en zijn zee aan lichtjes die waarschijnlijk pas later op de avond tot hun recht kwamen.

Een paar verwaaide mannen met dikke jacks liepen haar voorbij. Ze keken naar haar, maar ze beantwoordde hun blik niet.

Vrachtwagenchauffeurs, nam ze aan. Ze voerden een mengeling aan buitenlucht en sigarettenstank met zich mee.

In haar wereld ging geen enkel normaal denkend mens het dek op om zichzelf bloot te stellen aan de wind en nattigheid die de herfst met zich meebracht, maar rokers konden niet anders. Ze namen geen eigen beslissingen. Het was die patheti-

sche behoefte, die dat voor hen deed.

Kjell rookte.

Ze wist dat hij dat deed en ze wist dat ze niets zou doen om het te stoppen. Niet alleen omdat hij zich niet zou laten stoppen. Niet alleen daarom.

Ze liep naar de toonbank om koffie te halen, toen ze hem zag.

Ze had geen idee waarom ze uitgerekend hem zag. Tussen het gewoel van reizigers, vakantiegangers en chauffeurs, wist ze niet waarom uitgerekend hij het was, die ze zag.

Alleen dat het gewoon zo was.

Hij zag er acceptabel uit, nam ze aan. Donker haar, lange pony die over zijn ogen heen zou hangen als hij hem niet aan weerszijden naar achteren had gestreken, ietwat vermoeide ogen, halfgesloten maar toch alert, snor en zo'n baardje dat begon met een pluk midden onder de onderlip en zich bescheiden uitbreidde op de kaaklijn. De laatste dagen ongeschoren vanaf de baard tot aan de bakkebaarden – opzet of niet? – kleine oren, mond in de juiste verhouding. Lang, slank, nonchalante houding. Gekleed in donkere jeans en wit hemd.

Misschien was hij meer dan acceptabel, besloot ze. In ieder ander geval had ze de details niet opge-

merkt. Misschien was er toch iets aan hem dat haar aandacht trok.

Het volgende ogenblik raakten hun blikken elkaar. Ze zag het niet aankomen. Het gebeurde onverwacht. Ze verstarde. Een fractie van een seconde slechts. Daarna wendde ze zich haastig van hem af.

Het gevoel van ongemak dat haar overviel toen ze haar koffie bestelde, was nieuw voor haar.

“Idioot,” mompelde ze geluidloos. Haar hand ging even naar het hangertje van de ketting.

Ze nam de koffie van de vrouw achter de toonbank aan en liep naar een van de tafeltjes bij de grote ramen.

Ze besepte dat ze met opzet niet om zich heen keek. Het irriteerde haar, maar ze richtte haar blik toch op het donkere, bijna zwarte, koude kolkende water en de bijna koortsachtige bedrijvigheid in het licht van de vele lampen in de haven.

Ze voelde hoe de motoren van het schip rommelend op gang kwamen, als een onweersbui die naderde. Het schip schokte een beetje en kwam in beweging.

Ze vertrokken. Dit was het.

HOOFDSTUK 2

Het was niet uitgesproken druk in de panorama-bar, maar de bedrijvigheid om haar heen – te joviale chauffeurs met hun harde lach, mensen met geld gehuld in een wolk parfum en aftershave, toeristen met hun onbenullig gezwam, irriteerde haar evengoed. Het sloot haar in, maakte haar onrustig. Het alternatief was haar hut. Front de Lyx. Whatever... het bleef een hok zonder uitweg.

Ze had de auto mee naar Zweden kunnen nemen, maar zelfs op dit moment speet het haar niet dat ze dat niet had gedaan. De auto was van haar. Net als het appartement in Berlijn.

Dat stukje privé. Haar geheim, als je het zo wilde noemen.

Ze had het nodig. Die wetenschap dat ergens die plek van haarzelf was, zelfs als ook dat niet als thuis voelde. Zoals niets echt thuis voelde. Een toevluchtsoord.

Ze tikte met haar vingers op het tafelblad.

Ze kon naar buiten gaan, het dek op. In de zwarte duisternis gaan staan, in de koude wind, het gezicht in de regen. Tussen de rokers in bomber-

jacks, die desnoods een storm trotseerden om aan hun bekrompen verslaving toe te geven. Hoe idiotoot dat ook zou zijn. Alleen om heel even die ruimte om zich heen te voelen, de wetenschap dat er ergens meer was dan dit. Meer dan deze ruimte op een schip op weg van Travemünde naar Trelleborg. Meer dan haar gedetailleerd levensplan.

Dat je ademhaalt, wil niet zeggen dat je leeft.

Had ze het ergens gehoord? Gelezen? Waarom was het blijven hangen?

Het verlangen naar ruimte om haar heen, ruimte om adem te halen, was opeens sterk – ondanks de penetrerende herfstkou – maar ze bleef zitten waar ze zat en keek naar buiten, met alleen die diepzwarte duisternis achter het raam die haar spiegelbeeld reflecteerde.

“Meer koffie? Wijn?” Hij kwam tegenover haar zitten.

Ze had hem niet eens aan horen komen. Hij was er opeens, schoof de stoel tegenover haar naar achteren en ging zitten, zonder zelfs maar de moeite te nemen toestemming te vragen.

Ze keek hem aan. Ze keek naar die ogen, die een opvallende lichte kleur hadden en recht in die van haar keken. “Normaal gesproken vraag je of je aan

een tafel bij iemand plaats mag nemen, voordat je gaat zitten,” merkte ze op. Niets in haar stem verried de lichte verwarring die haar opnieuw overviel. Ze klonk rustig, een tikje hees, zoals altijd.

Onwillekeurig ging haar hand weer naar het hangertje en gleeed haar vinger over het gladde oppervlak van de aquamarijnsteen. Alsof ze steun zocht. “Volgens mij zijn de tafels voor iedereen,” reageerde hij, terwijl hij haar onbeschaamd bleef aankijken. Ze herkende de uitdaging in zijn stem en zag die kleine beweging van zijn mond, die bijna op een glimlach leek.

Hij speelde een spel, maar hij ging te ver. Veel te ver. Onbeschaamd. Brutaal. En toch... toch voelde ze die nieuwsgierigheid, die neiging zijn uitdaging aan te nemen. Misschien was het juist dat, wat haar het meeste dwarszat.

Opstaan en vertrekken was de enige juiste beslissing die ze kon nemen. Die ze mócht nemen. Iedere andere optie, leverde een risico op. Vanwege die verwarring die ze voelde. Vanwege haar neiging die uitdaging aan te nemen en het spel mee te spelen en vooral vanwege de prikkeling in haar lijf alsof ze elektrisch geladen was. Ze herkende gevaar als ze het zag. En precies dat zag ze op dit moment.

Maar ze stond niet op. Ze wist dat ze het moest doen, maar ze kon zichzelf daar niet toe zetten. Er was die onredelijke drang in haar lijf om te kijken hoever ze kon gaan. Hoe sterk ze was. Of ze werkelijk de kracht bezat die ze zichzelf altijd toebedeelde.

“Nooit van beleefdheid gehoord?” vroeg ze. Op het moment dat ze de woorden uitsprak, wist ze dat ze haar verstand had verloren. Dat ze zichzelf nu zou moeten bewijzen.

“Beleefdheid wordt zwaar overschat en is niet meer dan een aangeleerde omgangsvorm die de ware aard verbergt, nietwaar?” antwoordde hij.

“Iedereen kan beleefd zijn. Maar het zegt niets over de persoon in kwestie.” Zijn mond lachte bijna. Zijn ogen provoceeden haar.

“Het feit dat je er zo over denkt, zegt veel over jou,” reageerde ze. “Ik neem aan dat het ook niet bij je opkomt dat ik niet op je gezelschap zit te wachten?”

“Alleen niet op mijn gezelschap of op geen enkel gezelschap?”

Ze bleef hem een tel aankijken, zonder meteen antwoord te geven. Ze keek recht in die lichte ogen, die geen moment van haar afweken.

“Nee,” zei ze toen. “Op geen enkel gezelschap.” Hij glimlachte. “Koffie of wijn?” herhaalde hij. “Welk onderdeel van mijn reactie begrijp je niet?” vroeg ze. Ze wist dat ze anders kon klinken dan ze nu deed. Bits. Scherp. Maar ze hield dezelfde toon aan, die ze vanaf het begin had aangehouden. Rustig. Beheerst. Het wankelend evenwicht verborgen onder de dikke deken van uiterlijke schijn.

Hij keek naar haar halflege koffiekop. “Wijn, neem ik aan. Je zit al een uur in die koffie te roeren, dus de behoefte zal niet enorm zijn. Bovendien ben je zo gespannen als een veer, dus wijn lijkt een betere keuze.”

Ze trok haar wenkbrauwen op. “Gespannen?” Het kostte haar nu zelfs nog meer moeite om die schijn van controle en rust op te houden. Onder haar huid vibreerden haar spieren.

Hij negeerde haar reactie. “Rode wijn, denk ik. Je bent het type vrouw dat rode wijn drinkt.”

“Je hebt geen idee wat voor type ik ben,” zei ze, terwijl ze hem aan bleef kijken.

“Het type dat rode wijn drinkt. Maar voor de rest... nee, niet echt.” Hij glimlachte en stond op. “Dat is juist wat mij in jou boeit.” Hij haalde zijn schouders op. “Wat kan ik zeggen... nieuwsgierig van aard.”

“Waarom denk je dat die nieuwsgierigheid bevredigd wordt als je met mij iets drinkt? Er is niets in jou dat mij boeit.” Ze trok een wenkbrauw een beetje op. Een enigszins kritisch gebaar, dat ze zich lang geleden eigen had gemaakt. Haar moeder had dat nooit gedaan. Zij net zo min als kind.

Abraham... *waarom dacht ze uitgerekend aan hem?*

Ze wist niet of hij het ooit had gedaan en het laatste wat ze wilde was over hem nadenken.

De man die nu tegenover haar stond en haar taxerend bekeek, vormde zijn mond weer tot een glimlach, alsof hij haar bijna paranoïde gemoedstoestand herkende, draaide zich om en liep weg. Een lange gestalte met een nonchalante, soepele manier van bewegen.

Ik sta op en loop weg, dacht ze. Het leek zo simpel. Opstaan, weglopen. Complicaties vermijden. Maar ze deed het ook dit keer niet.

Ik loop voor niemand weg, hield ze zichzelf voor. Voor niemand. Zelfs niet voor hem. Vooral niet voor hem.

Ze probeerde in haar hoofd de werkelijke reden waarom ze bleef zitten te overstemmen. De werkelijke reden die alles te maken had met de leugen die ze had verteld: dat er niets in hem was, dat haar

boeide.

Hij kwam terug, zette twee glazen rode wijn op tafel en ging weer tegenover haar zitten.

“Wat is er met die ketting?” vroeg hij.

Pas op het moment dat hij het zei, werd ze zich ervan bewust dat haar vingers het hangertje weer vastklemden.

Ze liet het haastig los. “Niets.”

Hij trok zijn wenkbrauwen een beetje op in een lichte verbazing.

“Wie ben je?” vroeg ze.

“Gareth Nilsson. En jij?” Zijn blik was weer op haar gericht, precies zoals dat eerste moment waarop hij tegenover haar was komen zitten. Alsof hij dat recht had.

Ze gaf geen antwoord op zijn vraag. “Wat doe je hier, Gareth Nilsson?”

“Ik reis. Van Travemünde naar Trelleborg.” Ze hoorde de enigszins geamuseerde klank in zijn stem.

Het bracht iets in haar teweeg. Irritatie? Onzekerheid? Iets waar ze niet over wilde nadenken.

“Waarom?” vroeg ze.

“Omdat ik in Trelleborg moet zijn.” Hij tilde zijn kin uitdagend een tikje op, terwijl zijn ogen taxe-

rend op haar gevestigd bleven.

“Waarom?” vroeg ze.

Hij vormde zijn mond weer in een lichte glimlach.

“Ik heb een huis in Zweden.”

Haar vragen amuseerden hem en dat ergerde haar een beetje.

“In Trelleborg?” ging ze door.

“Nee.”

“Waar dan?”

“Hoe heet je?” vroeg hij.

Hij was dus niet van plan te vertellen waar hij woonde. Goed. Ze zou niet toegeven aan de lichte irritatie die was ontstaan en die gepaard ging met dat stukje nieuwsgierigheid. Dat gunde ze hem niet.

“Amy,” antwoordde ze.

“Alleen maar Amy?”

“Voor jou wel.”

Zijn glimlach zette door. “Zoals je wilt, Amy.” Hij neeg een beetje naar haar toe. “Waarom ben jij op weg naar Trelleborg?”

“Om te trouwen.”

“Ah.” Hij leunde weer naar achteren, zonder zijn blik van haar af te laten glijden.

“Moet je niet iets zeggen zoals ‘de geluksvogel’ of

iets dergelijks?” vroeg ze, met de lichte spot in haar stem. Het was de typische opmerking die ze te horen kreeg als ze met een man praatte en haar verloving noemde: wat een geluksvogel of iets in die richting. Niet dat ze werkelijk iets dergelijks van Gareth verwachtte... Misschien was dat juist het punt. Ze had geen idee wat ze van hem verwachtte.

Hij haalde zijn schouders op. “Waarom zou ik dat zeggen?” vroeg hij. “Ik ken je niet eens. Hoe moet ik dan weten of hij een geluksvogel is? Misschien is hij alles, behalve dat.”

Dit keer voelde ze dat haar eigen mond een lach vormde. De lichte irritatie die ze nog maar net daarvoor had gevoeld, was gesmolten als sneeuw in de zon. Beleefdheid zei niets over de persoon, had hij gezegd. Hoe waar. Zonder beleefdheid volgens de regels waren er geen maskers en ze zag iets in dat gezicht van deze Gareth, wat haar prikkelde. Uitdaagde. De neiging voedde het spel mee te spelen. “Nee. Dat klopt. Je kent mij niet,” zei ze.

Ze nam een slokje wijn. “Goedkoop bocht,” merkte ze op.

Hij nam zelf een grote slok. “Volkomen waar,” gaf hij toe.